

de sige: Det er en saa speciel Art af Skolegering, at det, naar ikke særlige naturlige Anlæg ligge til Grund, er nødvendigt, at vi blive opdragne til at tage denne Ger-ning op. Jeg har talt med mange Lærere om dette Spørgsmaal. Jeg er kommen ind i Bestyrelsen for en af de vel mest om-talte Anstalter af den Art, og ganske nat-URLIGT har jeg fra første Færd stillet mig det Spørgsmaal: Hvordan gaar det med Lærerkrafterne for denne Anstalt? Det har vist sig, at det er — ja, jeg vil ikke sige værre end intet, hvad der har været til Raadighed, men i alt Fald har det Lærerpersonale, der har været til at formaa til at gaa ud og tage Arbejdet op paa denne Anstalt, vist sig at være i højeste Grad daarligt. Naar jeg har talt med Lærere derom, hvad jeg har rig Lejlighed til f. Eks. som Formand for Skolekommissionen i Helsingør og paa anden Maade, sige de allesammen: Ja, men vi tør ikke gaa ud og tage det Arbejde op, naar vi ikke føle et særligt Kald i os dertil, vi have intet Kendskab til det, det er en særegen Slags Børn og en særegen Opdra-gelse, disse Børn skulle have; men hvis der kunde blive oprettet Kursus, hvor de Mænd, som nu igennem alle de Aar have haft med den Slags Børn at gøre, kunde give os den fornødne Vejledning, vilde vi ikke være uvillige dertil. Det var Anledningen til, at jeg ved første Behandling slog til Lyd for, at man skulde søge at opdrage de Lærerkrafter, som man kunde tænke sig var anvendelige ved de Børnehjem, som oprettes, eller hvortil der sendes Børn i Henhold til de vedtagne Børnelove, nemlig ved Oprettelsen af Kur-sus, hvorved de kunde dygtiggøre sig til denne Gerning. Jeg skal altsaa udtale min Glæde over den Opmærksomhed, mine Udtalelser have vakt, og Haabet om, at der maa blive taget kraftigt fat paa at søge den Sag ordnet, hvad der ganske sikkert vil blive af overordentlig stor Betydning for den Nytte, som de vedtagne Love om forsømte Børn ville komme til at gøre i Fremtiden.

Der har været talt om her, hvorvidt man skulde lade Børnene paa disse Hjem søge den offentlige Skole eller undervise dem paa Børnehjemmene. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal klarer sig af sig selv. Det er, som nævnt af det ærede Medlem fra Kallerup (Jensen-Knudstrup), ganske givet, at hvor man kun har en halv Snes eller 15 Børn eller der omkring, vil der neppe opstaa Vanskeligheder ved at lade disse Børn søge den offentlige Skole

i den Kommune, hvor Hjemmet er belig-gende; men saa snart vi komme over til de Hjem, hvor der er 25—30 op til 60 Børn, bliver Forholdet et ganske andet. Der er det ganske udelukket, at man, i alt Fald uden overordentlig store Bekost-ninger fra det offentlige Side, vil kunne faa den paagældende Kommune til at op-tage disse Børn i Kommunens Skole. Nu kan man maaske sige, at vedkommende Kommune egentlig er forpligtet til at gøre det. Det er den maaske, men jeg tror ikke, at man fra det offentlige Side vil lægge et saadant Pres paa en Kommunalbestyrelse som at forlange, at den skal optage disse Børn, og det er jo ogsaa et Spørgsmaal, om det i og for sig vilde være heldigt. Jeg tror ikke rigtig derpaa, uagtet jeg helst saa, at alle saadanne Børn blev underviste i den offentlige Skole, og min rent praktiske Sans siger mig, at det neppe kan lade sig gøre, hvor der er Tale om de større Hjem; der maa man ind paa at lade Børnene under-vise paa selve Børnehjemmet. Men saa maa vi ogsaa paa den anden Side sørge for, at disse Børnehjem faa Lærerkrafter, der kunne tage den Opgave op, som de der blive stillede overfor, som kunne undervise disse Børn, og som ikke alene kunne undervise dem, men kunne være Opdragere for dem. Thi det er jo egentlig talt Hovedsagen og særlig for de Hjem Vedkommende, som skulle optage det, man kalder „vanartede Børn“ eller „sær-lig forsømte Børn“. Der er det jo i og for sig ikke saa meget den egentlige Undervisning, dette, om de i lidt større eller mindre Grad komme til at lære at skrive og læse, men der er det den egentlige Opdragelse til at blive Menne-sker, det drejer sig om. Og det er der, jeg mener, at skulle vi have den fulde Nytte af Loven om forsømte Børns Opdragelse, maa vi først og fremmest se at uddanne de Krafter, der skulle opdrage disse Børn. Jeg kan kun takke for den Modtagelse, min ved første Behandling ud-kastede Tanke har vundet. Jeg skal saa til Slut blot udtale Haabet om, at det nu ikke maa blive ved de Ord, der ere talte her i Salen, men at man hurtigst muligt fra Lovgivningsmagtens Side vil tage det Spørgsmaal op. Det har saavist en ganske overordentlig stor Betydning.

Jensen-Knudstrup: De Bemærknin-ger, der faldt i Gaar fra det ærede Mem-lem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), tvinge mig til igen at tage Ordet et Par Minutter for at imøde-